

PRUDENCYJA (2) *sb f*

N sg prud(e)ncyjǫ (2).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Mądrość, roztropność; w funkcji imienia własnego postaci literackiej [prudencia – dowcipność BartBydg; – mądrość, rozum, dowcip, umiejętność, wiadomość Mqcz 328b; – mądrość Calep; mądrość; rozsądek, rozsądnosc, bacznosc; rozrtopność – prudencia Cn] (2) : A za nią [Minerwq] dwie pánience/ iedná Difcrecyia/ A podle niey też stała druga prudencia. RejWiz 27, 27v marg.

JDok